VROUWEN VAN STILTE

VROUWEN VAN STILTE

La Curandera

Author: La Curendera
Coverdesign: La Curendera
ISBN: 9789465541471
© La Curendera

Voorwoord

Dit boek is meer dan een verzameling verhalen. Het is een zachte fluistering van de ziel.
Hier hoor je de stemmen van vrouwen. Soms zijn ze gebroken, soms helend, soms zoekend en soms vindend.
Op elke bladzijde vind je een les, zichtbaar in het leven zelf. Je ziet het in de liefdes die pijn deden, in keuzes die niet helder waren en in ontmoetingen die hun sporen achterlieten.
Deze verhalen zijn niet verzonnen en ook geen vage weerspiegelingen. Ze zijn echt. Ze komen voort uit ervaring en worden gedragen door wat deze vrouwen hebben meegemaakt.
Wat ons overkomt, is soms bitter en soms rauw. Toch heeft het altijd een doel.
Elke ervaring, hoe pijnlijk ook, brengt ons voorzichtig terug naar wie we zijn.
Het gaat niet om het verhaal zelf. Het gaat om de les die erachter schuilt.
Het draait niet om het drama. Het gaat om de uitnodiging om dieper te kijken, het ego tot rust te brengen en met liefde te luisteren naar wat het leven ons vertelt.
Met deze bundel wil ik je laten voelen dat je niet alleen bent. Iedere vrouw raakt wel eens verdwaald in de mist van emoties. We verdrinken allemaal soms in verwachtingen, angsten of rollen die niet bij ons passen.
Toch kunnen we steeds opnieuw kiezen. We kunnen leren, groeien en dankbaar zijn, zelfs voor wat pijn deed.
We hoeven niet te blijven hangen in het verhaal. We kunnen de parel van de les vinden en dicht bij ons hart dragen.
Juist door onze lessen liefdevol te accepteren, vinden we onszelf terug. Zacht, krachtig en echt.
De vrouw die we diep van binnen altijd al zijn.
Dit boek is voor haar.
Voor jou.
Voor elke vrouw die verdergaat.
Met open ogen, een open hart en het diepe besef dat dit mijn reis is en dat ik hier thuis hoor.

– VERHAAL 1 –
HET FLUISTEREN VAN WETEN

Hoofdstuk 1 – Regen in de ziel

Op kerstavond hing er een sluier over het Andesgebergte. Het regende zacht en aanhoudend. De druppels vielen als zilveren draden naar beneden. Het marktplein van Otavalo werd een mozaïek van plassen en kleuren. De wolken hingen laag tegen de bergen, alsof ze moe waren en steun zochten aan de flanken. In de regen leek iets verscholen te liggen: een zacht verdriet, een verlangen naar zuivering. Voor Alice voelde het alsof deze regen niet alleen de stenen waste, maar ook iets in haarzelf wakker maakte, een sluimerend weten dat het leven soms pas zichtbaar wordt in wat de regen onthult of verbergt.

Onder de natte tentzeilen van de markt ging het leven gewoon door. De verkopers in wollen poncho's verzamelden hun spullen. Hun handen, ruw van het werk, bewogen langzaam en zeker, alsof ze een dagelijks ritueel uitvoerden. Ze pakten tassen in, rolden hangmatten op en beschermden de tapijten tegen de regen.

Alice stond onder een flapperend afdak, haar haren vochtig en haar gezicht omhoog gericht naar het onbekende. Ze was dertig, Frans, en voor het eerst aan de andere kant van de oceaan. Ecuador was haar sprong in het onbekende, een land dat ze kende uit geurige boeken en documentaires met dromerige stemmen. Maar nu was ze hier, op dit levendige marktplein dat zich als een bont deken over de aarde uitstrekte.

De regen had haar niet verdreven. Integendeel, hij boorde zich zachtjes in haar gedachten en maakte ze week en open.

"Hoe is dit hier mogelijk?", dacht ze. Niet uit onbegrip, maar uit verwondering. Hoe kon zo'n plek bestaan, waar het leven rauw én prachtig tegelijk was?

Rondom haar was het vol kleur: fuchsia, indigo, saffraangeel. De stoffen hingen tussen de kramen als vlaggen. De vrouwen droegen lange rokken die aan hun benen plakten en geborduurde bloezen met oude patronen. Hun haar was gevlochten tot dikke zwarte strengen, vastgezet met spelden of gouden draad.

Ze zag een vrouw haastig een plastic zak over haar hoed trekken, een hoed, bijna koloniaal van vorm, om zich te beschermen tegen de regen. Alice glimlachte zacht. "Zo onelegant… en toch zo doelgericht," dacht ze.

Misschien niet stijlvol, maar wel praktisch. Alles hier draaide om overleven.
Alice liep naar een kraam met een hemelsblauwe hangmat met fijne patronen. De regen viel door een scheur in het zeil boven haar hoofd en tikte ritmisch. Water liep langs haar wang, alsof het haar welkom heette op deze bijzondere plek.
Achter het kraam zat een vrouw van middelbare leeftijd. Haar huid was getekend door het leven en haar ogen leken veel te vertellen. Alice keek haar aan en het voelde alsof de tijd even stil stond.
Toen zag ze het.
Rond het oog van de vrouw zat een vage, blauwe plek. De regen spoelde het niet weg; het bleef zichtbaar. Het was geen verse wond meer, maar het viel op. De vrouw hield haar hoofd rechtop. Ze huilde niet en klaagde niet. Haar stilte zei genoeg.
Hier, in Otavalo, wordt er zelden luid over pijn gesproken. Verdriet en tegenslag worden vaak met ingehouden waardigheid gedragen; mensen laten hun leed nauwelijks aan de buitenwereld zien. Het is alsof het lijden onderdeel is van het leven dat niet hoeft te worden uitgesproken, maar wel wordt gezien.
Kracht en trots zitten in stilzwijgende gebaren, in de manier waarop vrouwen elkaars blik opvangen en snel weer loslaten, zonder woorden maar met erkenning. Zo blijft veel verscholen, achter een masker van dagelijksheid, en wordt het onuitgesprokene een gedeeld geheim onder hen die weten waar ze naar moeten kijken.
Alice voelde hoe haar hart even werd vastgegrepen.
“Lijdt zij?” vroeg ze zich af.
Ze wist het antwoord al. Maar wat kon ze zeggen? Ze kende de taal niet. Haar Spaans was beperkt tot beleefde groeten, het bestellen van koffie en de naam van haar hotel. Woorden schoten tekort, maar blikken niet.
Hun ogen ontmoetten elkaar, kort en intens.
“Lo siento,” fluisterde Alice, haar stem nauwelijks hoorbaar.
De vrouw knikte. Niet als antwoord, maar als erkenning.
Het was genoeg.
Alices gedachten gleden terug naar de weg hiernaartoe. Ze herinnerde zich een gebouw langs de slingerende bergweg, met een bord waarop in vage letters stond: *Centro de mujeres – apoyo y esperanza*. Een opvangcentrum voor vrouwen.

“Geen toeval dat ik dat zag,” dacht ze. “Is zij daar ooit binnen geweest? Of durft ze niet?”
Ze haalde haar portefeuille boven.
“Cuánto cuesta?”, vroeg ze zacht, wijzend naar de hangmat.
De vrouw antwoordde: “Veinte.”
Haar stem was zacht maar vastberaden. Alice bood niet af en vouwde de hangmat voorzichtig op. Niet als souvenir, maar als symbool. Een gebed in textiel.
Toen ze zich omdraaide om terug te gaan naar haar verblijf, keek ze nog één keer om. De vrouw zat weer stil. De regen liep over haar schouders.
“Wat betekent het om vrouw te zijn in deze wereld?” vroeg Alice zich af.
Ze zag vrouwen die de kramen runden, sterk door de generaties heen. Toch droegen ze zware lasten, hun ruggen gebogen onder het gewicht van hooi en koopwaar. In hun ogen zag ze soms stille pijn.
Ze dacht aan de mannen die ze had gezien. Ze stonden vaak op afstand, zonder iets te dragen en zonder haast.
“Bestaat emancipatie hier? Of leeft die alleen in de schaduwen?”
Ze wist het niet.
Maar die avond, terwijl de regen op het plastic zeil kletterde, nam ze iets van deze vrouw met zich mee. Niet als redder of toerist, maar als getuige.
En misschien was dat genoeg.